

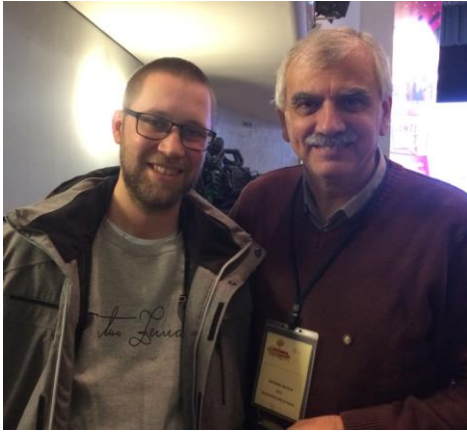
Dni saleziánskej spirituality v Turíne, 10.-13.1.2019

Z mojej prvej návštevy Turína si najviac odnášam radosť a silné vnútorné presvedčenie, že svätosť je naozaj aj pre mňa. „La santità anche per te“ je heslo tohtoročnej stretny a zároveň to bola nosná myšlienka plných 3 dní saleziánskej spirituality v širokom spoločenstve celosvetovej saleziánskej rodiny. Podnetov na uvažovanie a momentov stretnutia so svätosťou bolo požehnané (doslova) a nižšie vyberám postupne, čo ma ktorý deň oslovilo a za čo som vďačný.

Vo štvrtok po príchode na Valdocco, ma najprv ohromila veľkosť baziliky Panny Márie Pomocnice a následne pri ubytovaní sme mali izbu s krásnym výhľadom práve na celé námestie aj chrám. Nasledovala ešte súkromná návšteva Don Bosca v kostole, kde som sa veľmi potešil z možnosti byť tak blízko rovnako aj pri Dominikovi Saviovi a Márii Dominike Mazzarellovej. Tu som pocítil veľkú vďačnosť za svoje povolanie saleziána spolupracovníka, ktorá ma sprevádzala aj ďalej na každom kroku prehliadky baziliky. Rovnako silné bolo pre mňa prechádzať sa po námestí a kostolíku sv. Františka Saleského s vedomím, že na týchto miestach behali chlapi spolu s don Boscom pred storočím. Večerný program začal uvítaním v divadle, kde bola pripravená scéna v pracovnom duchu „lavori in corso“, ja som si to preložil ako „práca na ceste svätosti“. Don Artime nám predstavil stretnu a aj keď som už na 2 výročných konferenciách v strediskách o nej hovoril, teraz som ju pochopil akoby nanovo a zostúpila do mňa ešte hlbšie. Zrodilo sa vo mne silné presvedčenie, že to je možné a túžba, že naozaj chcem byť svätý vo svojom povolaní tam kde som – doma, v práci a medzi mladými. Zatúžil som naozaj do drobností prinášať láskavosť, do vzťahov vľúdnosť a medzi kolegov radosť z povolania. Duch bol nasýtený a presunuli sme sa na parádnú 5 chodovú večeru, čo som zisťoval postupne, keď som sa najprv napratal predjedlom, potom som sa dotlačil druhým predjedlom (cestovínami) a keď priniesli hlavný chod, tak ten som si vychutnal až do prasknutia. Pri ďalších obedoch a večeriach som sa už učil miernosti nakladania si tak, aby som ešte zvládol aj ďalší chod. Koniec koncov to bolo aj spoločenstvo stola a rodinnosti, čo ma pritiaхло k saleziánom.

Druhý deň som opäť prežíval dar „synovstva“ od don Bosca, ktorému nešlo o nič menšie ako o svätosť. Na prednáške to spomínal Aldo Giraldo, pričom ma ešte oslovilo, aké dôležité je po svätosti túžiť a že svätosť je spojená aj s námahou a tvrdou prácou na sebe. Po obede sme mali ponuku ísť po stopách svätosti na Valdoccu – pochodili a snáď aj pochopili sme celý areál. V neposlednom rade ma zaujala aj kaplnka relikvií, kde je vraj cez 4000 relikvií svätých a v momente keď som do nej vstúpil, som si uvedomil, že som uprostred spoločenstva svätých. Verím ale, že toto sme povolání prežívať aj na našich strestkách a skupinových stretnutiach, že

my-spolupracovníci taktiež tvoríme spoločenstvo svätých. V tento deň som si aj obnovil zmysel pre mariánsku úctu a bohatstvo saleziánskych svätých, ktorých je už 168 minimálne v procese blahorečenia. „Ako hviezd na nebi“ – tak sa volá aj kniha od don Cameroniho, ktorý nám toto nebo priblížil, čo mi dalo istotu, že táto cesta je aj pre mňa. Zaujalo ma aj, že svätosť sa „kopí“, t.j. často keď je jeden svätý, tak okolo to „ožiari“ ďalších. Štatistik vo mne mi vraví, že ak v našej farnosti vykvitne aspoň jeden svätý, tak to významne zvýši šancu aj pre mňa...

Tretí deň bol z hľadiska podnetov pre mňa najbohatší, začalo to hneď doobednou prednáškou od profesora Torralbu z Barcelony o prekonávaní egoizmu, potrebe ísť na periférie, nielen fyzické, ale aj existencionálne spôsobené vnútornými trápeniami mladých. Vynorila sa mi otázka: na akých perifériách som a mám byť? Bol som povzbudený aj odporúčaním byť práve na miestach kde svet „havaruje“, kde sú ľudia vnútorne rozbití a tam byť svetlom a nádejou – kiež by sa to stalo pravdou aj v mojom živote. V uvedomení, aké vznešené povolanie mi Boh dal sa môže zdať, že mi v tom zabránia vlastné slabosti. Ešte šťastie, že to, čo premieňa nie sú naše schopnosti, ale Slovo, ktoré

môže z nás vyžarovať, ak mu dáme dostatok priestoru, času a ticha. Následne sa s nami zdieľali účastníci synody mladých z jari 2017 a s nadšením rozprávali o veľkej otvorenosti Cirkvi pre iných, a tiež o potrebe kultivovať umenie počúvať mladých. Jeden z odkazov pápeža, myslím, bola aj veľmi podstatná zmena postoja a to, že máme budovať, plánovať a pracovať S mladými, S Ježišom, S cirkvou, nielen rozprávať O mladých, O cirkvi, O Ježišovi. Posunúť sa ďalej do priamej konfrontácie a zapojenia mladých do diania v našich dielach, aby sa oni sami stali protagonistami, nielen odoberateľmi. Hneď po obede sme išli do domu markízy Barolovej, ktorá bola svojimi charitatívnymi aktivitami podľa všetkého pre don Bosca tiež inšpiráciou. Pred večerou sme boli rozdelení do skupín podľa jednotlivých zložiek saleziánskej rodiny a mal som možnosť spoznať spolupracovníkov z Belgicka, kde vznikajú nové mladé skupiny, zo Sevilly, kde na strestkách študujú encykliky, z Južnej Ameriky a mnohých iných krajín. Veľmi ma zasiahla veľkosť celej saleziánskej rodiny a univerzálnosť nášho poslania. Po večeri bol

muzikál, ktorý pripravili mladí z Talianska. Začínal v krásnych čiernobielych kostýmoch a tancom a scénou dal aj divákovi možnosť pocítiť obrovskú radosť, ale aj ťažkosti preplánovaného digitálneho a sociálneho sveta. „Narodil som sa v kletke, vyrastal som v kletke, tak si myslím, že som stvorený pre kletku“ – jeden z mnohých odkazov na nástrahy mladých. Ešte viac ako inokedy som si uvedomil priam povinnosť ukazovať mladým radostný, slobodný, farebný a čistý svet, najlepšie svojim vlastným každodenným príkladom. Ak neuvidia našu radosť z viery a života len tak, zbytočne budeme o tom hovoriť. Celkovo som v tento deň stratil predsudky, že Cirkev a niekedy aj saleziáni v skutočnosti nerozumejú mladým a ich trápeniam, obavam, ba práve naopak, aj všetky súčasné Františkove dokumenty a aj obsah týchto dní hovoria veľmi konkrétne, čo mladí od nás potrebujú – živé svedectvo spoločenstva.

V Nedeľu sme to celé zakončili slávnostnou omšou v bazilike, pričom don Artime spomenul v kázni veľké bohatstvo saleziánskej rodinnosti (prítomní boli aj zástupcovia 17 zložiek saleziánskej rodiny) a dôležitosť spoločenstva. Drobným zázrakom bolo pre mňa, že z tejto kázne som rozumel cca 70%, hoci som taliančinu nikdy neštudoval. Možnosť 3 dni počúvať celý deň taliančinu a občas mať k dispozícii simultánny preklad, alebo text v angličtine spravili svoje a moje spočiatku trápenie vystriedala radosť z porozumenia. Svätosť je tak univerzálny jazyk, že mu rozumejú všetci.

